

говѣрди и другоезични, и на фанариотитѣ — едновѣрни, по враждебни по сзонтѣ исторически предания и по характеръ“ (Н. А. Поповъ, цит. „Огчетъ“, стр. 3).

Мисълта за Комитета възниква всрѣдъ московскитѣ общественици-славянофили, на чело съ М. П. Погодина и Аксаковци, наскоро следъ Източната война и Парижкия миръ, а именно въ края на 1857 г., и вече въ началото на 1858 — на 26 януарий — тя получава осъществение чрезъ височайшето му утвърждение. Той си поставилъ същитѣ цели, както и Одеското бълг. настоятелство: 1. да снабдява южнитѣ славяни съ парични срѣдства въ полза на църквитѣ и училищата имъ, както и на други народополезни учреждения, „каквито сж Осщинага за българска книжнина въ Цариградъ и народнитѣ читалища“ (стр. 3 отъ Отчета на Попоза); 2. да ги снабдява съ пособия въ книги, църковни принадлежности и съ всичко друго, което може да способствува за поддържане на православието и повдигане на народната просвѣта; 3. да подпомага въ Москва млади славяни, които идатъ да се учатъ.

Комитетътъ е билъ една свободна организация безъ уставъ. Пръвъ неговъ председателъ е билъ А. Н. Бахметевъ, тогава печитедь на Московския учебенъ окръгъ, който съединявалъ въ себе и длъжноститѣ на секретаръ и казначей. Членскитѣ вноски сж били доброволни. Освенъ това Комитетътъ увеличавалъ срѣдствата си и отъ доброволни пожертвувания. Значителни суми внесли още веднага следъ учреждаване на Комитета — самъ председателятъ Бахметевъ, знаменитиятъ славянофилъ А. С. Хомяковъ, чутovníятъ М. Н. Катковъ, московскитъ митрополитъ Филаретъ, Ю. Ф. Самаринъ и др. Заслужва отбелъзване, че тѣхви императорски височества, вел. князь Конст. Николаевичъ и вел. княгиня, Алекс. Йосифовна и децата имъ пожертвували за българскитѣ църкви 30 съндъка съ църковни книги, съставлящи въ всѣки съндъкъ пълненъ църковенъ кръгъ.

Въ 1858 г. е имало въ Москва учещи българи 16 души; отъ тѣхъ шестима сж се ползували съ помощи отъ Комитета, четирма сж се възпитавали за смѣтка на графъ А. С. Уваровъ, двамина е издържалъ богатиятъ търговецъ В. А. Кокоревъ единъ отъ тѣхъ е билъ Люб. Каразеловъ), двама — Мамонтовъ, единъ е издържалъ графъ Д. А. Толстой (М. Дриновъ, наприм. се е ползувалъ съ полсвинъ Толстоева издържка; графъ Д. А. Толстой, нѣкогажъ оберъ-прокуроръ на Св. Синодъ, сетне м-ръ на нар. просв. и на вжтр. раб., който толкова е благоволялъ и къмъ директора на Южнослав. Пансионъ въ Николаевъ, Т. Минковъ, и единъ нашиятъ българинъ Ив. Н. Денкоглу. Освенъ това Коми-